

BOGOLJUB

CERKVENI LIST ZA SLOVENCE.

Štev. 13. Leto IV.
v LJUBLJANI, 13. julija 1905.

Izhaja

vsak drugi četrtek
po 1. in 15. dnevu v mesecu.

Izdaja „Katoliška bukvarna“.
Tiska „Katoliška tiskarna“.
Urejuje Janez Ev. Kafan.

Cena

mu je na leto 1 K 60 vin.
Zunaj Avstrije 2 K 8 vin.
Za Ameriko 2 K 60 vin.

Spisi, dopisi in darovi se pošiljajo: Uredništvu „Bogoljuba“ v Zapogah, P. Smlednik, (Kranj.)
Naročnina in inserati pa: Upravištvu „Bogoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice 2.

Vsebina XIII. zvezka:

	Stran
Važna tristoletnica	193
Kvišku srca!	194
Duhovne vaje	194
Zopet družba treznosti	195
Šola krščanske popolnosti	196
Š: ena o plesu	197
Le kvišku, le kvišku!	198
Priča, da je Bog	198
Pred tabernakeljem	199
Cesarica Karolina Avgusta — zgled dobrotljivosti	199
Poročila iz kitajskih misijonov	200
Prvi mučenci XX stoletja	201
Razgled po katoliškem svetu	201
Cerkveni razgled po domovini	203
Zahvale za uslišano molitev	208
Darovi	208

Prihodnja številka izide v četrtek, 27. julija.

Koliko imajo kje „Bogoljuba“ naročenega.

Enkrat je eden rekel, da bi rad videl, če bi „Bogoljub“ prinesel imena onih far, kjer imajo vsaj 40 „Bogoljubov“. Pa ustrezimo, no tej njegovi želji; in da bo tudi še drugim ustrezno, sezimo še malo bolj nizko — do 20. Izkazujemo pa samo skupne naročnike, kajti posamezne je težko prešteti. Evo jih torej!

Kranjsko: Ljubljana 160; Begunje 101 (plačujemo škof); Rovte 70; Metlika 60; Mengeš 59; Lašče 57; Stopiče 56; Komenda 52; Črnomelj 50; Šmihel 50; Srednja vas 46; Zapoge 45; Škofja Loka 45; Št. Vid pri Zatičini 44; Vrhnika 43; Trzin 42; Trebnje 41; Cirknica 40; Gorje 40; Kamnik 40; Stari trg pri Ložu 40; Cerklje 39; Mirna peč 38; Idrija 37; Kamna gorica 37; Homec 36; Poljane 36; Polje Dev. M. 36; Šmartno pri Litiji 35; Selca 33; Loški potok 32; Skopec 32; Goričica 31; Boštjan 30; Šmarjeta 30; Vi-

pava 30; Vodice 30; Boh. Bistrica 29; Sv. Jernaj 27; Moravče 27; Št. Vid pri Ljubljani 27; Kranj 26; Raka 26; Smlednik 26; Dobriče 25; Sv. Gregor 25; Sveti Peter pri Nov. M. 25; Dovje 24; Hrenovci 23; Sveti Križ pri Litiji 23; Žalina 23; Čatež ob Savi 22; Ig 22; Radovica 22; Slavina 22; Šturje 22; Zagorje 22; Št. Jur pri Šmarji 21; Postojna 21; Češnjice 20; Dolenja vas pri Ribnici 20; Dragatuš 20; Horjul 20; Nova Oslica 20; Šenčur 20; Trnovo 20; Št. Vid pri Cirknici 20.

Štajersko: Sv. Benedikt 42; Brežice 30; Plana 30; Ptuj 29; Hajdina 27; Celje misijon. 25; Središče 25; Vojnik 25; Sv. Jurij ob Tabornu 21; Sveti Pavel 20; Polzela 20.

Primorsko: Trst 110; Novaki (na Goriškem) 21.

ROGOVJUR

Važna tristoletnica.

Poziv Marijinim družbam: 20. avgusta v Ljubljano!

Naznanjeno je že bilo, da je letos 300 let, kar je bila ustanovljena prva Marijina družba v Ljubljani, in da se ima ta obletnica na primeren način proslaviti. Po pravici! Če se obhaja 10, 15, 30 letnica vsakega malega bralnega, pevskega, gasilnega ali kakršnegakoli društva z vsemogočim pompom in se vabijo ljudje od vseh strani skupaj, koliko bolj zasluži ta tako važna obletnica: tristoletnica družbe, kakršne so ravno zdaj v novem in polnem cvetu; koliko bolj pravimo zasluži ta častnega spomina, dostojne proslave, in ta proslava mnogoštevilne udeležbe.

Zatorej kličemo: Mladeniške družbe na noge! Vse družbe naj bi bile zastopane ta dan pri slavnosti tristoletnice! Pridite v obilnem številu! Pridite z zastavami! Pokažimo se koliko nas je! Lani smo bili na Brezjah, pa bili smo pomešani in se poizgubili med drugimi. Letos bomo sami. Torej pridite!

Ker je pa treba za to reč priprave, oglašite se na poziv moške Marijine družbe v Križankah v Ljubljani, ki ste ga prejeli, čim prej mogoče!

Doslej so se pa oglasile šele te družbe: 1. Mladeniška Marijina družba v Kamniku; 2. Mladeniška Marijina družba v Mengšu; 3. Meščanska Marijina družba v Kranju; 4. Moška Marijina družba na Prežganju pri

Litiji; 5. Marijina družba za mladeniče v Goričah pri Kranju; 6. Mladeniška Marijina družba v Bučki na Dolenjskem; 7. Marijina družba mož, žena, fantov in deklet v Preski; 8. Mladeniška Marijina družba v Starem trgu pri Ložu; 9.) Marijina družba mož in mladeničev v Kamnigorici; 10. Mladeniška ter moška Marijina družba v Selcih nad Škofjoloko; 11. Mladeniška Marijina družba v Dev. Mar. v Polju; 12. Dekliška in ženska Marijina v Selcih nad Škofjoloko; 13. Mladeniška Marijina družba v Javorjah nad Škofjoloko. 14. Mladeniška družba v Zapogah. — Opomnimo še, da se vrši slavnost 20. in ne 23. avgusta, zadnji rok za prijave je pa 20. julij. Torej pežurite se!

Veselilo nas bo, če pridejo tudi izvenkranjske slovenske družbe. Tržaška novoustanovljena moška družba se je sama oglasila. Čast ji za to! Dobrodošli bratje tržaški! — Pridružite se jim tudi drugi! Zastopane naj bi bile vse slovenske družbe!

Za to priliko bo izšla tudi primerna spominska knjižica, ki bo do takrat tiskana. Obsegala bo imena, leto ustanovitve in število udov vseh Mar. družb ljublj. škofije, katere bodo poslale vse dotične podatke do 20. julija — če jih še niso; večina je to že storila.

Tudi tukaj bi radi izkazali vse slovenske družbe. Prosimo in pozivljemo torej tem potom

vodstva vseh Marijinih družb izven ljubljanske škofije, da — ako žele objavljene biti — blagovale naznaniti takoj: do 20. ali vsaj do 25. julija ime, leto ustanovitve in število udov svoje družbe uredništvu našega lista.

Priporočamo pa tudi že danes to knjižico v mnogobrojen nakup, ker bo obsegala prav koristne berile. Cena bo kolikor moč nizka.

Torej: Na noge! 20. avgusta v Ljubljano!

Kvišku srca!

Kvišku srca! — Zemlja ni dom sreče,
sliko njeno le ti nudi v dar,
le vznemirja ti srce drhteče,
mesto sreče da ti sto prevar.
Kviško srca v slavo večno,
tamkaj le srce bo srečno.

Kvišku srca! — Zemlja ni dom cvetja,
kakršnega človek si želi;
trn ob roži išče si zavetja,
cvet usahne, zvene, obledi.
Zgoraj, tam kjer večnost sije,
tam brez trnja cvetje klije.

Kvišku srca! — Svet ni dom veselja,
za smehljajem solza se rodi;
neizpolnjena pereča želja
čestokrat veselje nam kali.
Vsaka se izpolni želja
v raju, ki je dom veselja.

Kvišku srca! — Zemlja ni dom petja,
petja, ki bolesti ne pozna;
kot na zemlji ni brez trnja cvetja,
v vsaki pesmici bol trepetja.
Kvišku srca v večno slavo,
tam še-le bo petje pravo.

Kvišku srca! — Svet ni domovina,
svet ni kraj počitka in miru,
prenočišče je za zemlje sina,
kratko le mu je ostati tu.
Tam, kjer zvezde Bog ugaša,
tam je domovina naša.

Kvišku srca! — Zemlja se spreminja,
in minljivo vse je, kar rodi,
rod za rodом pride in izginja,
Bog edini vekomaj živi.
Kvišku srca v dom presrečni,
tam je Bog — so cilji večni. S. E.

Duhovne vaje.

(Molitveni namen za mesec julij.)

Stanovi, ki imajo duhovne vaje (eksercicije) najbolj v navadi: duhovniki, redovniki krščanski učitelji, učiteljice in dijaki . . . ki imajo v teku leta z drugimi rečmi opraviti, imajo duhovne vaje navadno sedaj v počitnicah. Najbrž zaradi tega je ta mesec odločen moliti za lep in dober uspeh duhovnih vaj.

Pa tudi drugi verniki se vedno bolj seznanjajo z duhovnimi vajami. Svoj čas naši ljudje tega niso poznali. Zdaj so pa že v marsikateri fari imeli duhovne vaje ne le po enkrat ampak že po večkrat. Tudi mnoge Marijine družbe so imele že to srečo.

V resnici so duhovne vaje velika dobrota za človeka, to je dušna kopel. In kakor

mnogi gredo zdaj poleti v kopelji, v toplice, nekateri v gorke, drugi v mrzle, tretji v morske, četrti v zračne, vsi pa iz tega namena, da se telesno pozdravijo ali pokrepčajo, tako je tudi koristno, da človek tudi svoji duši, če mogoče, vsako leto, če ne, pa vsaj od časa do časa privešči takega izrednega pokrepčila. — Pred misijonom imajo duhovne vaje to prednost, da se za vsak stan posebe, torej bolj globoko sežejo v človekovo življenje in njegovo dušo. In to morajo: v dušo morajo seči, iztrkati in izčistiti iz nje vse staro šaro ter jo napolniti z novim dobrim duhom.

Zlasti če Marijina družba potrebuje dušnega prenovljenja, boljšega duha, ni

za to izdatnejšega pripomočka, kakor so duhovne vaje, Pa ne samo za dekleta, fantje, ki so bolj lahkomiselni in manj vneti za dobro, bi jih bili posebne potrebni. In tam, kjer se fantje kar ne morejo vneti in odločiti za družbo ali pa v družbi pešajo, bi duhovne vaje — za mladeniče sploh — gotovo največ izdale. Lahkomisljencem, ki svet gledajo v popolnoma napačni luči, bi se v teh vajah malo posvetilo, da vidijo svet in kar je na njem: življenje in smrt, čednost in greh, pobožnost in razuzdanost, . . . res v taki podobi, v kakoršni v resnici je, ne pa kakor

slikajo te reči sleparski posvetnjaki. Marsikdo bi se v teh vajah nekoliko premislil in vnel za dobro. Seveda bi se ne smelo po vajah koj v družbo sprejemati, ampak šele dalj časa potem, da se vidi, kateri so ohranili stalno dobro voljo, kateri pa ne. — Duhovne vaje torej priporočamo kot poseben dober pripomoček za peživiljenje naših Marijinih družb.

Prosimo pa Boga, da bi te velike sreče duhovnih vaj bili deležni kar mogoče mnogi, in da bi sveti ogenj gorečnosti, kateri se vname ob tej priliki v vsakem srcu, nikdar ne ugasnil!

Zopet družba treznosti.

Ja, kaj niste rekli, da o tem ne boste več pisali? In zdaj že zopet!

Res da smo rekli; pa nismo rekli za zmiram, ampak rekli smo — če se spominate — za enkrat. Mislili smo namreč na eno vrsto (serijo) člankov, katero smo z zadnjim zaključili. Za vedno pa nismo obljubili o tem molčati.

Vrh tega pa so prišli k nam še možje, možje modri in vneti, ki so nam rekli, da ne smemo jenjati o tem pisati. Bili so celo hudi na nas, ki smo rekli, da bomo jenjali (samo za enkrat sicer) pisati o tem. Ti možje, modri, vneti možje, so tudi tega mnjenja, da je v teh časih najbolj bogoljubno delo, delati zoper nezmerno pijančevanje.

In res je težko o tem molčati. Kjer se vedno naprej greši, treba je vedno naprej popravljanje. Rana, ki človeku dela bolečine, ni dosti, da se le enkrat izpere, namaže in obveže, ampak treba jo je zdraviti tako dolgo, dokler ni ozdravljena. Trn, ki mi tiči v peti, mi toliko časa ne dá miru, dokler ni zunaj. Rana pa, ki jo dela našemu ljudstvu pijančevanje, še davno davno ni zaceljena, in trn, ki tiči v njegovem mesu, še davno ne izruvan. Saj še ruvati resno nismo začeli.

Vidite, ljubi dobri ljudje, to so vzroki, ki naj nas pred vami opravičijo, da se zopet vračamo k tej stvari.

Sicer je pričel zadnji čas nekdo drug pisati na to piščalko, da bi jih kaj privabil k sebi, od pijanosti namreč k treznosti in zdržnosti. Prav tako; od vseh strani se mora poskušati, pa že počasi gre. Naj bi jih le veliko pripiskal! „Bogoljub“ — cerkveni list — pa vendar ostane glasilo Družbe treznosti kot cerkvene družbe.

In sicer smo doslej sejali, zdaj bi pa radi želi. Hočemo reči: Doslej smo priporočali Družbo treznosti, zdaj bi pa radi videli, koliko je to priporočilo izdalo in sadu rodilo.

Z drugimi besedami: radi bi vedeli, kje se je ustanovila Družba treznosti in kake ima uspehe.

Kolikor je nam znano, se je družba ustanovila doslej v tehle župnijah ljubljanske škofije: 1. Z a p o g e, 2. S t r u g e, 3. R i b n o, 4. H o m e c. (Glej zadej dopis.)

Gotovo tudi še kje drugod, pa nam ni znano. Prosimo, da bi nam hoteli naznaniti. Mladeničev — korenjakov pa, ki so se na poziv „Domoljubov“ oglasili kot prestovoljci za vojsko proti pijančevanju, je šestnajst.

Kar se tiče drugih škofij, vemo, da se v goriški in krški (celovski) škofiji tudi pripravljajo na ustanovitev. Kedar bo kaj, bomo pa naznanili.

Kar se tiče uspeha, moramo reči po izkušnjah, ki jih imamo, da to delo nikakor ne prazno. Seveda v take družbo ne lete ljudji

skupaj, kakor muhe na med. Toda kako veselje za srce duhovnikovo, če reši le enega človeka, osreči eno družino! . . . Toliko večji pa še, če jih več. In tudi to se bo zgodilo, samo poskusiti se mora.

Eden gospodov pa, ki je poskušal s to rečjo, nam piše med drugim: „ . . . Rečem pa le toliko, dokler bomo samo posamezniki kot „rari nantes“ nastopali proti šnopsarjem in se ne bodo vsi vzdignili proti temu, ne bo pravega uspeha. Zakaj pa v drugih sosednih župnijah ne pridigajo proti šnopsanju, tako se lahko sliši.“

Res je, ena sama kukavica še ne prinese pomladi. No pa le čakajte šnopsarčki, bo že tudi pri vas prišla vrsta na vas! Saj, če človek vidi, koliko hudega napravi nezmernost, kako more to mirno gledati? Vsak dan nam novi slučaji dokazujejo, kako da je treba kaj storiti zoper te pijanske razvade. Ta teden je bilo po vseh avstrijskih časopisih polno pisanja o tem, kako je neki polkovnik tam v Istriji vojake v vročini preveč mučil, tako, da je eden od samega truda umrl. Tako so pisali. In kaj je bilo? Sedaj časniki pišejo, da so le reveža, hoteč ga pozdraviti, z alkoholom — prenapojili! Zares smešno, če bi ne bilo žalostno!

Končno pa moramo resnici čast dati in povedati, da nam je iz Žabnice „več Žabničarov“ poslalo popravek, da ondi ni umrl noben žganjar nesrečne smrti — kakor smo mi povzeli po „Slovincu“ — ampak da se je to zgodilo v sosedni vasi, kjer je baje zelo veliko žganjepitja. No, mi ne želimo nikomur krivice delati in to radi popravimo. Veseli nas le, da Žabničani tako pazljivo „Bogoljuba“ prebirajo. — Nam ni na tem, da bi bodi ta, bodi oni kraj sramotili, ampak samo to hočemo povedati, koliko strašno hudega žganje napravlja. In to vendar le ostane žalostna resnica, da so v teku kratkega časa v enem kraju umrli trije ali celo štirje žganjarji nagle in nesrečne smrti. In to je, kar nas mora zdramiti na boj zoper pijančevanje. Vsak, kdor se pridruži tej sveti vojski, bo storil veliko dobro delo usmiljenja. Kdor želi k družbi pristopiti iz onih krajev, koder še ni ustanovljena, naj se obrne kar na uredništvo „Bogoljuba“ ali „Domoljuba“, in če pošlje dve znamki (marki) bo dobil po pošti čedno sprejemnico, to je podobico s tiskanimi pravili. Da pa boste videli, v kaj se zavežete z vstopom v to družbo, bomo prihodnjič natisnili tukaj nje pravila.

Šola krščanske popolnosti.

(Dalje.)

Na polju sploh in torej tudi na polju srca se pa ne sme samo pleti in ruvati, ampak je treba tudi saditi.

Ko torej človek ruje trnje in osat iz svojega srca (strasti in slaba nagnjenja), mora na drugi plati tudi skrbeti za rast v čednostih. V to se mora posluževati raznih pripomočkov.

Prvi in silno važen pripomoček je zvesto izpolnjevanje stanovskih dolžnosti. Najprej mora biti to, kar nam je dolžnost; potem pridejo šele pobožne vaje, ki nam niso ukazane. Saj imamo lepe zgleds med svetniki, ki so se posvetili samo z natančnim izpolnjevanjem stanovskih dolžnosti. Iščimo

prilike gojiti čednosti, ki nam jih nudi naš stan sam, in nikar ne bežimo pred njimi! Nikar ne iščimo in ne hrepenimo po prilikah za kakšne prav posebne čednosti, ki pri ljudeh vzbujajo veliko pozornost. Ne iščimo nobenih posebnosti ne v hoji, ne v obleki, ne v obnašanju, ne v govorjenju. Zakaj posebnosti so ljudem zoperne, popolnost in čednost pa je prikupljiva.

Seveda prinesó vsakdanja stanovska opravila seboj težave in nadloge. Ravno ob takih prilikah se pokaže, če ima človek kaj ljubezni do Boga. Kdor ljubi Boga, ljubi tudi njegovo voljo in torej tudi njegov križ. Treba se je torej navaditi v danosti v voljo božjo.

Te naj bo pokora človekova, to njegova sporkorna dela! Ta so nam najbolj primerna, ker nam jih neskončno Modri nalaga.

Zato je treba obujati vsak dan zjutraj dobri namen in ga čez dan večkrat ponavljati. Tako postanejo vsa naša dela storjena iz ljubezni do Boga, vsi naši križi prenešeni iz ljubezni do Boga in torej toliko bolj za služni.

Važen pripomoček je tudi molitev in zlasti premišljevanja molitev, premišljevanje. Kajti pri tem se duša sklene z Bogom in ga nekako duhovno uživa. Brez pobožnega premišljevanja se duša ne more visoko dvigniti v popolnosti. O tem bomo seveda ob svojem času natančneje govorili.

Drug važen pripomoček je gotovo pogosten prejem sv. zakramentov. Seveda ne samo pogosten, ampak tudi vreden. K sv. obhajilu se ne sme hoditi le iz neke navade, ali pa zato, ker drugi hodijo, ampak iz ljubezni, iz svetega hrepenenja, vselej s potrebno, ne le površno, ampak pristrčno, pripravo in zahvalo. Le od takih sv. obhajil bo duša res kaj imela in rasla v dobrem. Ako se take ne ravna, je pa le bolj navidezna pobožnost kakor resnična.

Pri spovedi naj se pazi ne samo na to, da človek prav natančno prebrska vse koticke

svoje vesti, da bi mu pač nobena malenkost ne ušla. Pri takem preskrbnem preiskovanju vesti marsikdo pozabi na glavno stvar: kes in trdni sklep. Greh povedati v spovedi, to še ni vse, to še polovica ni; odpraviti ga, to je glavna stvar. Zato naj se pazi na kesanje, da bo res srčno, in še bolj, bi skoraj rekli, na trdni sklep. Kdor na to dvojje pazi in dobro opravlja, njega spovedi res kaj poboljšajo, da ni vedno isti, da ne stoji vedno na enem kraju, ampak gre naprej, — četudi počasi.

Kadar duša pade v kako slabost, ne sme se je lotiti malosrčnost, žalost in nemir. Na tem pobožne duše zelo bolehajo. Toda to ni prava pot k popolnosti. Malosrčnost in obupnost človeka nikdar ne poboljša; ga le zadržuje na dobrem potu ne pa pospešuje. Ta malosrčnost izvira iz nekega prav tajnega napuha in samoljubja. Zato se ji je treba ustavljati. — Kaj pa mora torej storiti v takem slučaju? Lepo ponižati se, priznati pred seboj in pred Bogom svojo veliko revščino, pokesati se, pa skleniti drugič bolje napraviti. To je prava pot, ki dviga človeka iz njegovih slabosti; na ta način mu grehi sami služijo v to, da jih odpravlja. Zatorej: če desetkrat na dan grešiš, pa desetkrat tako stori!

Še ena o plesu.

A) Kakršni so ljudje tak je ples: pošteni, razuzdani; celo v bogoslužne namene se je že plesalo: Marija, sestra Mojzesova, David kralj — Toda dandanes navadno ne plešejo v bogoslužne namene.

B) Kdo je učil plesati? Jezus? Marija? apostoli? svetniki?

Ples se je razvijal pri onih, ki so zapravili pravega Boga in častili malike. Vsi maliki pa so po besedah Davidovih le znamenje hudih duhov, tako uči tudi sv. Pavel Korinčane. Zato je hudič učenik pa tudi kapelmeister pri plesu. Kjer se razuzdano pleše, stoji v sredi med njimi in jih lovi v svoje mreže. Tudi

Izraelci so plesali okoli zatega teleta. Sveto pismo, sveti očetje in pamet spričujejo, da je navadno ples služba hudiču. S plesom se pregreši lahko zoper vse božje zapovedi — na enem kraju ob enem času.

C) S kom plešejo? Z različnim spolom! Zakaj neki? Zakaj ne s svojim? Še v cerkvi med službo božjo rade prihajajo slabe misli, želje itd., čeravno sta spola tako ločena, v molitvi; tam na plesišču pa se vse drugačne razmere: pijača, godba, razburjenost, sladke besede . . .

D) Kdo rad pleše? pobožni? bogoslužni? delavni? ubogljivi ljudje?

E) Kaj donese ples? Zapravi denar, — mlad hopsasa star jojoj, — poškoduje zdravje, krajša življenje, vzame pobožnost, pripravi jezo, prepir, kreg, pretep, pobjo, žali in rani Kristusa, Marijo, angelja varha, patrone.

Strašni zgledi: 1. Glava Janeza Krstnika, 2. uropane Silejke, 3. umorjena hči Jeftejeva . . . Same žrtve plesa! M. P. (Štajarsko).

Le kvišku, le kvišku!

(Dekletom, zbranim pri sv. Joštu dne 16. julija.)

Le kvišku, le kvišku, ve dobre mladenke,
na božjo pot gori na strmo goró,
le kvišku, le kvišku, ve brhke Gorenjke —
kako se vam dražestno lica smejo!

Le kvišku, le kvišku, saj cerkvice smeje
se z gore vam in vas objeti želi,
a vetrič hladán iznad gore že veje,
da čelo vam vroče in znoj ohladi.

Le kvišku, le kvišku! — Kako se to vije!
V ravninah tam doli so lepše steze,
a tukaj srce vam bolj rádosno bije
in k nebu se dvigajo svete želje.

Le kvišku, le kvišku! — Na svetu vse mine. —
Naj vidi Marija tu vaše srcé,
naj vidi vse upe in vse bolečine,
usliši na gori naj vaše prošnje.

Le kvišku, le kvišku, ve pridne mladenke,
na božjo pot gori na strmo goró,
le kvišku, le kvišku, ve brhke Gorenjke,
po strmi le poti se pride v nebó.

Fr. Pavšič.

Priča, da je Bog.

Umrli škof Ulton, ki je poprej misijonaril v Avstraliji, je pripovedoval lepo zgodbo. Vredno je, da jo povemo našim čitateljem; glasi se:

Na pokopališču v Sidneju (glavnem avstralskem mestu) raste lepo smokvino drevo nad nekim grobom. To drevo je prava, živa priča, da je Bog. Ko je ležal mož, čegar truplo leži pod drevesom, na mrtvaški postelji, je hotel umreti tudi tako brezbožno, kakor je živel. Vsa molitev, vsaka prošnja, vse prigo-varjanje sorodnikov je bilo brezuspešno. Pokličejo me k bolniku, katerega sem poznal dobro kot zakrknjenega grešnika, da bi ga pri-

pravljaj za na pot v večnost. Dosegel sem prav toliko kot drugi.

„Pustite me na miru, saj ni ne Boga, ne večnosti“, je trdovratno zatrjeval. Ko pa smo ga še bolj prosili, odgovori zaničljivo: „Veste kaj, ko jaz umrem, mi utaknite smokvo v usta; ako bode vzkalila in zrasla, potem verjemite, da biva Bog.“

Nesrečnež je umrl še isti dan, ne da bi se bil skesal svojih grehov. Odreči sem mu moral cerkveni pogreb. Njegovi sorodniki izpolnijo njegovo zločinsko željo in vtaknejo mrtvecu v usta suho smokvo. Kmalu se je dvigal

nad njegovim grobom krasen spomenik iz mramorja.

Pretekli sta dve leti. Takrat prično ljudje opazati, kako se je začela privzdigovati težka mramornata plošča pri glavi. Bila je vedno višje in višje, dokler ni pognala skozi nastalo

odprtino figovo drevesce, ki se je razraslo polagoma v krasno drevo.

Vsak, ki obišče pokopališče v Sidneju, se more prepričati o resničnosti te zgodbe na lastne oči. Tukaj se je izpolnilo, kar pravi sv. pismo v knjigi psalmov: „Resnica bo pognala iz zemlje.“

Pred tabernakeljem.

Kot vihar na morju
je življenja dan;
čolnič, ki od vetra
semtertja je gnan.

A pred tabernakljem
je tolažbe vir,
tu bo duša moja
naša moč in mir.

Tebe Jezus prosim,
bodi mi krmar,
ko srce razburja
strasti mi vihar.

V varno pristanišče
jadram naj s teboj,
v svojo sveto rano
skrij me, Jezus moj!

Br. Gervasij.

Cesarica Karolina Avgusta — zgled dobrotljivosti.

Krščanske žene nam dajejo skozi vsa stoletja najlepše zglede dejanskega usmiljenja. Komu ni znana dobrotljivost sv. Hedvige, svete Elizabete? Le kratko hočemo omeniti tretjo blago ženo iz novejšje dobe, nepozabno cesarico avstrijsko, Karolin-o Avgusto. Bila je vdova 40 let. Čudovito je, koliko dobrega je storiila v tem času. Tajnik njen pripoveduje v časniku „Katoliški družinski list“, da so ubogi na mesec dobivali od nje okoli 40.000 kron. Leta 1870. je rešila blaga cesarica natihome več ko za 140.000 kron prošnja. V to svoto niso všteta darila za vzgojišča, bolnišnice in druge navadne zavode. Pa utegne kdo reči, da je lahko dajala, saj je bila bogata in je dajala le od preobilnosti svoje. Ali temu ni tako. Pri-trgovala si je, kar je le mogla; ogibala se je vsake potrate; zdrževala se je semtertje še celo potrebnega, da je le mogla dobrote deliti. Velikokrat je nosila navadno zakrpano obleko, obnošen klobuk in stare rokavice. Enkrat ji ponudijo nov klobuk za 30 kron. Ko ga vzame

v roke in izve njegovo ceno, vzkligne: „Ravno mi pride na misel, da me je neka družina prosila, da bi ji podarila 30 kron.“ Klobuk vrne in 30 kron pošlje ubogi družini. Drugikrat jo opomni dvornica: „Oh, Veličastna! obleka je že zopet strgana; poslednji čas je že, da se nova napravi.“ Ali Avgusta odgovori: „O ne, saj se še zašije, nimam denarja, ga potrebujem za uboge!“

Dvornega slaščičarja je odpravila, ker je imela slaščico za potrate in za prikrajšanje revežem. Zvečer je vedno delala le pri slabi svečavi. Ko ji svetujejo boljšo svečavo, je odgovorila: „Moram varčna biti zaradi ubogih.“ Ko so ji zdravniki priporočali vodo rudnico, je odgovorila, da bi potem reveži manj dobivali. Nepopisani popir od pisem, ki jih je prejela, ji je služil v to, da ji ni bilo treba kupovati popirja za pisma. Večkrat je rekla: „Kar imam, ni moje, ampak revežev.“ Poslednje besede, ki jih je mogla še izgovoriti, so bile: „Kdo bo skrbel za moje reveže?“

Poročila iz kitajskih misijonov.

(Priobčuje o. Kazimir.)

Drugo pismo našega misijonarja P. Baptista Turk je z dne 24. julija 1904. Pisal ga je svoji sestri. Tu piše:

„Tvoji dve pismi, pisani mi za velikonoč, sem prejel na binkoštno soboto. Vesele me poročila o vaši sreči in zadovoljnosti.

Vendar dvomim, ali se med vami kdo čuti tako srečnega in zadovoljnega, kakor jaz. Kako srečen sem, ako vidim, da morem z božjo pomočjo uspešno pomagati pri misijon-skem delu svojim sobratom!

Zlasti sem vesel in srečen, ker smo zadel na bogate žile našega misijonskega zlata in srebra, namreč na mnoga srca, ki so pripravljena poslušati naše svete nauke, sprejeti verske resnice in pustiti neumno poganstvo.

Dal Bog le, da bi za ta srca čas božje milosti ne potekel brez dovršenega uspeha, preden nam bode mogoče jim dati lastnega dušnega pastirja in vodnika.

Ta so namreč tisti novi spreobrnjenci, o katerih sem že v zadnjem svojem pismu poročal. Med tem časom smo že prejeli o njih silno lepih poročil, ki nam obetajo bogate žetev za Kristusa. In misli si moje sreče! Na binkoštno soboto sem dobil pismo od predstojnikov iz Hankowa, naj se nemudoma podam tja med nove spreobrnjence. Povem ti, da nisem še prejel kaknega poročila s tolikim veseljem, kakor tega od prem. škofa. Najraje bi bil začel veselja vriskati, da bi vsi zvedeli moje srečo.

Takoj binkoštno nedeljo po sv. maši sem odpotoval. Do danes, ko to pišem, sem prehodil skoro vso pot. Se nekaj ur in tam bom. Hodil sem precej peš. Precej sem se pa zopet

vozil s parobrodom. Sedaj moram pa še prehoditi 35—40 km. pešpota. Bajе me tam že težko čakajo. Sprejem bode še sijajnejši, kakor zadnjič. Le nekaj me žalosti. Boli me namreč, ko berem v poročilu, da bodem tu ostal le tri ali štiri mesece.

Kolikor sem dosedaj izvedel, me čaka na novi štaciji ne samo boj zoper poganstvo, ampak še hujši boj zoper zlobne in ošabne protestante. Nemška luteranska propaganda je tu z denarjem in drugimi materialnimi sredstvi zatrosila precej plevla krive vere. Toda ljudstvo je v priliki zadnjega preganjanja spoznalo te svoje „misijonarje“. Tudi je spoznalo, da jim ni toliko za vero in njene nauke, ni jim za neumrjoče duše, ampak za „bele zeksarje“. To je pogane tako razdražilo, da so mislili vse pomoriti. Stiskali in izžemali so jih, da se niso mogli več premagati. Zato so prišli k nam po pomoč in varstvo. Rekli so, da hočejo postati udje sv. kat. Cerkve, katera varuje in uči resnico in pravico. Ljudstvo jih ne mara. Vendar imajo še precej moči v teh krajih. Treba bode res hudih bojov, predno jim bomo spodkopali tla in jih pregnali. Naj omenim, da protestantje silno veliko škode napravijo v naših misijonih. S svojo nadutostjo razširjajo povsod pogubni ogenj sovraštva proti nam.

Zato prosim, molite, molite zame, da bi dobri Bog blagoslovil moje delovanje, da bi premagal vse ovire, ki me čakajo, in ukrepil novospreobrnjence v naukih sv. vere.

* * *

Tretje pismo, prav kratko, je z dne 11. prosinca letošnjega leta. Pismo je pisano z nove

postaje, kamor je šel o binkeštih lani, torej v kraju Sin-san-ho. Piše pa: „Še vedno sem tu v novem našem vinogradu Gospodovem, četudi so me takrat sem poslali le za tri ali štiri mesce. Izročili so ga namreč popolnoma v mojo oskrb že meseca septembra. Nahajam se v misijonskem delovanju do skrajne napetosti. Kopljem in orjem nezerano ledino poganskih src in sejem dan za dnem po raznih krajih seme besede božje. Sedaj pripravljam, da začnemo spomladi aprila z zidavo nove cerkve, ki bode stala s pritiklinami vred okroglo 15.000 kron.

Zato se obračam na vas, mili mi rojaki, pomagajte mi pri tem delu! Kolikor kdo utrpi, vsak najmanjši dar se hvaležno sprejme. Bog povrne tisočerno vsem onim, ki so že kaj darovali, pa tudi onim že naprej to kličem, ki bodo — kakor gotovo upam — v prihodnje kaj pripomogli, da bodo moji ljubi „župljani“ skoraj že imeli versko domače ognjišče — cerkvico, kjer se bomo zbirali k službi božji. Kdor za misijone dá, Kristusu posodi. Zato bode on gotov plačnik vsem in vsakemu posebej, kdor kaj stori za razširjanje edino zveličavne vere.

Prvi mučenci XX. stoletja.

Dne 15. travna 1901 so Indijanci v Braziliji ubili misijonarje, usmiljene sestre in kristjane, vsega okrog 200 ljudi. Med tem ko so bili kristijani zbrani v cerkvi pri maši, prav med povzdigovanjem, ko so klečali na kolenih pred božjim Rešenikom v sv. hostiji, tedaj se iznenadoma pokaže ogenj iz pušk in vsuli so se Indijanci — pagani nad verne. Vsi so taval

po krvi. Tedaj pa se Indijanci vzdignejo še nad ostala poslopja in pobijejo vse kristjane. Misijonarji so bili laški kapucini, ki so s pomočjo častitih sester zasnovali šolo za vzgojevanje indijanskih otrok.

Mučenikov in mučenstva torej še ni konec v katoliški cerkvi in ga ne bo, dokler bo Cerkev stala.

Iz Rima. Sveti oče je poslal laškim škofom pred tedni novo okrožnico za laške katoličane, v kateri jim svetuje, naj se v sporazumu in s privoljenjem svojih škofov udeležujejo političnega življenja. Tei okrožnici pripisujejo vsi listi veliko važnost in trdijo, da se je začela sv. stolica približevati laški vladi, ker daje neposredno dovoljenje, da se smejo v bodoče udeleževati volitev v državno zbornico, kar do sedaj ni bilo katoličanom dovoljeno. Sv. oče hoče po zgledu nemškega središča tudi

na Laškem močne katoliške stranke, ki bo branila pravice sv. Cerkve.

Iz Dunaja. Socialni demokratje so pred tedni zopet pokazali vso svojo surovost in hudobijo. Napadli so 60-letnega starčka prelata in državnega poslanca Šeiherja, ko se je vračal iz Rohrbacha, kamor je nesel trem delavcem odlikovanja. Vrgli so ga iz voza, suvali ter ga s kamenjem pobijali. Zbili so mu nosno kost in ga na očeh nevarno poškodovali, da mu bodo skoro gotovo morali vzeti

eno oko. Težko ranjenega g. prelata so prepeljali v bolnišnico. — Tako nastopajo socialisti tam, kjer imajo premoč. — Državni zbor je izrekel nad početjem socialnih demokratov svoje ogorčenje.

V Pragi se je sijajno izvršil marijanski shod, ki je imel več slavnostnih sej. Pri teh je bilo navzočih nad 3000 oseb iz najboljših krogov plemenitaških in meščanskih. Shod je sklenil prirediti skupno romanje iz vse Češke v Lurd.

V Monakovem je umrl po kratki bolezni slavnoznani učenjak P. Henrik Denifle iz dominikanskega reda. Bil je knjižničar v rimski vatikanski knjižnici. Spisal je mnogo jako učenih knjig. Veliko pozornosti je zbudilo po vsem svetu zlasti med protestanti njegovo zadnje delo: „Luter in luteranstvo.“ Pokopali so ga ob velikanski udeležbi v opatijski cerkvi monakovskih benediktincev, ki so ga posebno čislali in spoštovali.

Na Francoskem je sedaj iz praznjenih 14 škofijskih sedežev. Vsled razpora med francosko vlado in sv. stolico še ni pričakovati, da bodo imenovani novi škofje. — Francoski časopis „Tems“ poroča iz Rima neko izjavo sv. očeta, za katero jamči in je značilna za razpoloženje v Vatikanu. Neki jako vnet francoski prelat je rekel sv. očetu, ko ga je zaslišal: „Mi samo čakamo izjave Vaše svetosti, da jo udarimo na sovražnika svete vere.“ Sv. oče pravi: „Ali modra s topovi? Monsignor-molk je zlata vreden.“ — Francoski vojni minister, ki je bil prej navaden agent, je izdal ravnokar naredbo, da se morajo odstraniti iz prostorov vojaških sodišč vsi križi in vsa verska znamenja.

Protestantje na delu. Z vso silo so se vrgli protestantje nad katoličane, da jih pripravijo za odpad od katoliške Cerkve. Pri tem izdajalskem delu jih tople podpirajo socialni demokratje, kakor je v zaupnem pismu izpovedal glavni hujškač protestantski duhovnik Meier. Velike denarne podpore prihajajo iz Nemčije v Avstrijo, od tam pošiljajo mlade protestantske duhovne, ki jih ščuvajo proti katoliškemu prebivalstvu. Tudi na Kranjskem ne mirujejo. V Ljubljani se je naselil že protestantski vikar, dr. Kiese, ki ob enem z župnikom živahno deluje za protestantstvo. Lan-

ske leto je bilo v Ljubljani 42 odpadnikov, a tudi v tem letu jih je že več odpadlo. Da se to gibanje razširi tudi po deželi, so ustanovili časopis „Blagovestnik“, ki ga v velikih množinah pošiljajo brezplačno med ljudi. Kdor ga je dobil in ga morda še dobiva, naj vrže krivoverski list takej v peč!

Škofa so ustrelili. V Markovu na Ruskem so ustrelili te dni katoliškega nadškofa Wagnerja. Na cesti ga je napadla oborožena druhal ter pričela nanj streljati z revolverji. Morilca še niso dobili. Dogodek je napravil mnogo razburjenja. Nadškof Wagner je bil znan po svoji veliki človekoljubnosti in je bil eden najpriljubljenejših mož v Markovu.

Bog je pravičen. Iz Asoda na Ogrskem se poroča tale resnična dogodba: 20. junija je nastala v Asodu strašna nevihta. Kmalu je ondi tekoči potok preplaval železniške postaje in v bližini stoječe prisilno delavnico. Neki ondotni prebivalec z imenom Hetike, luteranske vere, je stal na pragu svoje hiše in se pogovarjal s svojim sosedom. Pri tem je začel strašno preklinjati Boga in o njem zaničljivo govoriti. V svoji prevzetnosti se je trkal na prsa, češ, če ima moč, naj le strela vanj udari. Komaj izgovori bogokletne besede, udari strela v tistem hipu vanj in Hetike se zgrudi mrtev na tla. To je resnična dogodba, katero je videlo mnogo prič, ki so pripravljene to potrditi pod prisego.

Napad na škofa. Nedavno je šel laški škof Marchi iz Reggio Emilia v cerkev s svojim tajnikom. Na potu ga je napadel nenadoma nek anarhist z nožem. Tajnik je preprečil smrtni udarec in pri tem bil sam hudo ranjen. Ljudstvo je prišlo napadalca.

Poljaki na Ruskem. Nepopisno veselje je napravil carjev tolerančni ukaz, ki dovoljuje katoličanom versko svobodo. Trumoma pristopajo Poljaki, ki so prisiljeni postali razkolniki, zopet v katoliško Cerkev. Na tisoče jih je že prestopilo zadnji čas. Katoliški škof Jaževski je potoval pred tedni po helmski pokrajini od fare do fare in povsod je šlo na tisoče preganjanega ljudstva za njim. Nihče ni mislil, da je toliko katoličanov po teh krajih. Do solz ginjeni so oblegali cerkve, prejemale sv. Zakramente in hvalili Boga. Pravoslavna

duhovščina je vsa iz sebe; ne ve, kaj bi storila. Iz ene župnije je oddal pravoslavni župnik to-le brzojavko: „Kaj naj storim? Pravoslavna sva ostala dva: jaz in žena.“ Pravoslavni so v več tisoč izvodih izdali poziv na ljudstvo, v katerem napadajo Poljake in katoličanstvo zlasti nauk o papeževi nezmotljivosti, a vse to nič ne izda: Še nekaj drugega so poskusili pravoslavni duhovniki, da bi zavrnilo prestop toliko tisočev v katoliško Cerkev. Helmski nadškof Evlogij je sam šel obiskovat cerkve. Ob drugih prilikah se taki obiski vrše brez šuma in so skromni. Zdaj pa so jim nadeli slavnostno nakitje. Uradništvo in vojaki pričakujejo nadškofa, manjka pa ljudstva. V Zamotu ga je čakalo n. pr. okrog 400 oseb; katoliškega škofa

je pričakovalo nad 50 000 vernikov. Tam so uprizorili v pravoslavni cerkvi sledečo navidezno igraro. Najeli so tri ženske, ki se ob nadškofovega prihodu začele javkati in upiti. Vprašali so jih, kaj jim je. Nato so začele pripovedovati, da jih vest peče, ker so prestopile k katoličanom, in prosile naj jih sprejmejo nazaj. To se je seveda takoj zgodilo in ob tej priliki in v ti zvezi je bila kajpada primerna pridiga zoper katoliško Cerkev. — Vlada ne dela posebnih težav. Po Zamostu se sicer hodile vojaške patrulje, a imele so strog ukaz, da ne smejo nikakor ovirati ljudstva, dokler ni skrajne sile. Car ima resno voljo, da se izvrše njegovi ukazi. Upajmo, da prične tudi v Rusiji s jati katoliški Cerkvi lepše solnce svobode in prostosti.

Duhovske spremembe v ljubljanski škofiji. Premeščena sta bila čč. gg.: Pavel Perko, kaplan na Raki v Kranjsko goro, Bertold Bartel iz Radeč pri Zidanem mestu k Stari cerkvi pri Kočevju. Župnija Ribno pri Bledu je podeljena č. g. Valentinu Oblak, kaplanu v Senčurju pri Kranju. — V začasni pokoj sta stopila čč. gg. Ivan Volk, župni upravitelj v Sent Lenartu, Ivan Sever, ekspozit na Razdrtem. Umeščen je bil na župnijo Sv. Peter pri Novem mestu č. g. Gregor Jakelj.

Umrli je 2. t. m. preč. g. Urban Golmajer, častni kanonik, župnik, dekan itd., vitez Franc Jožefovega reda, ustanovnik zavoda „Elizabetišča“ v Tomaju v starosti 85 let. Bolehal je dolgo časa. Naj v miru počiva!

Novomašniki, ki so bili dne 14. julija posvečeni od premil. g. knezoškofa ljubljanskega so sledeči gg.: Iz IV. letnika Jeglič Ivan iz Podbrezja, Orehek Andrej iz Moravč, Stenovec Andrej iz Smled-

nika. Iz III. leta: Brajar Anton iz Mokronoga, Brežnik Anton iz Ihana, Gole Anton iz Dobrnič, Jere Frančišek iz Lipoglavca, Ježek Matej iz Smartina pod Smarno gore, Noč Ivan s Koroške Bele, Vadnal Ant. iz Borovnice in 2 cistercijana.

Odlikovanje. V Makolah je imenoval prevzvišeni gospod knezoškof lavantinski mnogozaslužnega g. župnika Mihaela Lendovšek-a za svojega konzistorijalnega svetovavca radi njegovega neumornega in zvestega delovanja.

Vodja ljubljanskih salezijancev utonil. Dr. Angelus Festa, vodja salezijancev je utonil v noči od 4 do 5. julija. Njegovo veliko veselje je bilo knajpati se zvečer, ko so drugi že počivali. Zadnji večer je bil jako dobre volje: veselil se je zlasti kresa, ki je gorel na bližnjem griču in godbe, ki je svirala na dvorišču. Kdo bi bil mislil, da ga ravno v tej noči čaka smrt. Šel se je kopat v bližnji potok in se je ondi ponesrečil. Ko so ga po-

grešili, šli so ga iskat in našli ob ribniku njegovo obleko. Ne daleč proč so zapazili njegovo glavo, ki je molela iz vode. Pri kopanju se mu je udrla mehka zemlja, rešiti se ni mogel ter je stoje utonil. Bil je jako skrben in delaven. Rojen je bil v Turinu na Laškem leta 1866, star šele 39 let. Že v mladosti je bil velik don Boskov prijatelj. V starosti osmih let ga je sprejel don Bosko v svoj zavod. Pozneje je prišel v Rim na vseučilišče ter postal ondi doktor sv. pisma. Pred leti je prišel na Rakovnik kot vodja. V kratkem času se je priučil že precej slovenskega jezika. Pogreb se je vršil v četrtek 6. julija ob največjem viharju Velika množica ljudi, ki je spremljala ranjkega gospoda se je morala raziti. Pokopal ga je preč. g. kanonik dr. A. Karlin.

V Celovcu je umrla prednica uršulinskega samostana č. m. G a b r i j e l a L a c h n e r. 36 let je načelovala samostanu, za katerega si je pridobila nevenljivih zaslug. Naj v miru počiva!

Duhovske spremembe na Štajarskem. Prestavljena sta čč. gg. kaplana J o ž e f T r a t n i k iz Št. Jurja ob južni železnici v Trbovlje, in V i n c e n c Ž o l g e r iz Trbovelj k svetem Križu pri Slatini.

Iz jugoslavske Bosne.

Zaznali smo, da bi radi mnogi spoštovatelji in častilci Device Marije v Sloveniji izvedeli, kako smo mi katoliški kristjani bivajoči med razkolniki in Mohamedanci v jugoslovanski Bosni, posebno pa v novi župniji svetega Jožefu v Prijedoru slavili prešlo leto jubilej, petdesetletnico verske dogme brez madeža izvirnega greha spočete Marije Device.

V spomin tega Marijinega jubileja, postavila in napravila se je na homcu v dolini med gorami pri mestu Kozarac lepa cerkva naše ljube Gospe in vedne pomočnice; ob strani grička pa spominska lurdka votlina, deloma v naravni pečini, a deloma spredaj dostavljena. V tej votlini je oltar, menda iz naravne pečine, nad njim pa podoba, kip Brezmadežne, posnet po njenem prikazanju v Lurdu.

Marijina družba sv. roženvenca je opravila pretečeno posebno Marijino leto sedem jubi-

lejnih procesij k Marijinima novima svetiščama na homcu pri Kozaracu. V teh slavnostnih procesijah nosili so mladeniči na lepo ovenčani nosilnici podobo brezmadežne deviške Matere božje.

V praznik vnebovzetja Marije Device bila je jubilejna spominska lurdka votlina svečano cerkveno-obredno blagoslovljena in v njo vzvišeno lepa podoba brezmadežne lurdke Gospe postavljena, ter bila prvokrat v tej votlini sveta maša slovesno opravljena. V tem jubilejskem času imeli smo ubogi katoliški kristjani med seboj tukaj svečenika misijonarja iz družbe presv. Odrešenika, Ligvorjanca; 14 dni tudi č. vr. očeta Jožefa iz reda reform. cistercijancev in domače č. vr. oo. frančiškane, kateri so ljudstvo duhovno, verno-pobožno pripravljali za Brezmadežno jubilejsko slavo.

Milostni gospod oče škof in apostolski administrator, upravitelj banjaluške škofije je odredil, da se še posebno opravljajo pobožnosti pred izpostavljenim najsv. Zakramentom oltarja od 1. novembra do 8. decembra. V praznik brezgrešnega spočetja Marije Device je bil med veliko službo božjo tudi svečani sveto-roženvenški obhod s presv. Rešnjim Telesom Gospodovim in s podobo brezmadežne svete Bogorodice. Osmi dan praznika čistega spočetja Marije Device smo dovršili na Marijinem homcu v Kozaracu z božjepotnimi obhodi, procesijami, obiskujoči obe Marijini svetišči, po primeru v francoskem Lurdu.

Tako so ubogi kristjani katoliški, živeči v veliki manjšini med razkolniki in mohamedanci, tukaj opravljali notranje in vnanje, skrito privatno in očitno javno, verne pobožnosti in slavnosti v Marijinem letu v večjo čast božjo in češčenje brezmadežne Božje in naše ljube matere Marije Device. In na vse to bode nas in znanke naše spominjal, vspodbujal in osrčeval znameniti, lepi in sveto-ganljivi Marijini jubilejni javni spomenik: Lurdka votlina in cerkva nad njo pri mestu Kozarac; v katerem še biva velika večina tako imenovanih Turkov — pomahomedanjenih Jugoslavenov. Nastala pa je v onem kraju že krščansko-katoliška občina, sestoječa iz vernikov rimsko- in grško-katoliškega obreda, ki se bo sčasoma razvila v samostojno župnijo.

Zgoraj omenjenemu jubilejskemu spomeniku še manjka marsikaj notranjih bogoslužnih cerkvenih stvari in naprav, ker katoliški kristjani med drugoverci v tem okraju smo šele začetniki, v mnogem pomanjkanju in ne zmožni sami iz svojega vse potrebno napraviti. Tolaži nas pa v silno težavnem začetku, da imamo med seboj sedaj tudi posebno Marijino svetišče — mali spominski jugoslovanski Lurd. Bog obilno pomilosti in naplačaj, Marija Devica pomagaj vsem onim, kateri so nam k tem milodarno pripomogli!

Slava, spoštovanje in čiščenje bodi vedno Brezmadežni! (Ne spominjamo se, da bi bili prejeli o tem kak daljši dopis, pa ne objavili. Morda se je izgubil. — Pozdravljeni! Ur.)

* * *

S Homca 10. julija. „Tako-le bomo ležali na parah“, dejali so dné 1. jul. t. l. nekateri mladeniči položivši svoje od hude košnje razgrete ude po travi. Drugo soboto, 8. julija je že zares ležal na parah eden izmed njih. Pogreba njegovega se je udeležila velika množica ljudstva, bil je pogreb, kakršnega še ni bilo v naši fari. Cerkevni pevski zbor mu je zapel tri žalostinke, obe Marijini družbi sta ga slovesno spremili pod novo zastavo, blagoslovljeno letošnjo Veliko soboto. — Rajni Valentin Škrjanec se je prvi vpisal v Marijino družbo pred dvema letoma, med prvimi oglašil letos za družbo treznosti in prvi je umrl, star 18 let, v petek zvečer 7. jul., po tako kratki bolezni vsled vnetja možganske mreže, ko večjidel ni bil pri zavesti, a vendar se je mogel še spovedati. — Če še povem, da letos v Kresu ustanovljena družba treznosti šteje do sedaj 32 mladeničev, 16 moških, 91 deklet, 74 ženâ (veliko! Posnemanja vredno Ur) in da so ljudje, kakor menda večjidel povsod menili, da je še prejšnja družba treznosti v veljavi, pa da sedaj slik a okrog velikega altarja g. Mat. Koželj iz Kamnika Marijino življenje, sporočil sem vse, kar je za sedaj najvažnejšega v naši mali fari in božjepotni cerkvi.

Iz Rajhenburga. P. n. bralcem „Bogoljuba“ je že znana cerkvena družba v Rajhenburgu, ki ima namen v spomin petdesete obletnice Marijinih prikazni in Lurdu leta 1908. začeti z zgradbo velečastne Marijine cerkve. Imenovana cerkvena družba obstoji že 4 leta. Bog obilno blagoslavlja

to podjetje v slavo Brezmadežne. K družbi je pristopilo že blizu 10 000 udov in ustanovnikov. (Udje plačajo na leto 1 K 20 v, ali enkrat za vselej 12 K, ustanovniki 10 K na leto ali 100 K za vselej, dobrotniki pa, kolikor hočejo.) Nabrani darovi znašajo 60.000 K, gradivo za novo cerkev (les, apno) ima vrednost 10.000 K. Res lep napredek! Ako ne bo pojenjala gorečnost Marijinih častilcev in usahnila njih darežljivost, začel se bo čez 3 leta zidati veličasten Marijin spomenik — lurska cerkev —, ki se bode mogla uvrstiti med najkrasnejša Marijina svetišča na Slovenskem.

Vodstvo cerkvene stavbene družbe v Rajhenburgu je pa tudi izpolnovalo nasproti udom cerkvene družbe svojo dolžnost, zvesto dani obljubi, da bode po možnosti povračalo milodare z duhovnimi dobrotami. Za ustanovnike, ude in dobrotnike cerkvene družbe se je do sedaj bralo sedeminpetdeset sv. maš, za rajne ude so se vršila sedemnajstkrat mrtvaška opravila, bilje z libero, opravilo se je mnogo križevih potov in skupnih molitev ob nedeljah in praznikih. Mesečne maše in mrtvaška opravila ne bodo prejenjala nikdar za tiste, ki darujejo vsaj 12 K za zidavo nove cerkve, ker ti postanejo deležni ustanovnih večnih maš.

Marsikdo bi še pristopil k cerkveni družbi v Rajhenburgu, pa meni: kaj me briga ta Marijina cerkev v tujini, nikdar je videl ne bom. Dobro, morda je res ne boš videl nikdar, pa pomisli, da se gre tu za Marijino čast, za čiščenje naše skupne nebeške Matere, kateri se bo s prostovoljnimi darovi postavil krasen spomenik, nov dom med njenimi zemeljskimi otroci. Mar ne zasluži Marija, da jo počastiš z malim milodarom? Če pristopiš k cerkveni družbi kot ud, mar ne bo ta Marijina cerkev, če je tudi ne boš nikdar obiskal, tudi tebi v dušno korist? V tej cerkvi bodo za vse čase odmevale molitve za tvojo dušo in se dvigale pred usmiljenja polni Marijin tron, ako podariš za zidavo cerkve 12 kron. To prevdari, pa pristopi k družbi! Pridobi ji še kako dobro srce! S tem koristiš svoji duši in storiš bogoljubno delo.

Iz Stare Oslice. Naša Marijina družba že obstoji nad 4 leta in do zdaj nam je nemihla smrt prizanašala s svojo koščeno roko, 19. aprila nam je pa utrgala prvo cvetko z Marijinega

vrta, Marijanico Inkognar. 21. t. m. je bil pogreb. Spremila jo je Marijina družba večinoma vsa, in tri belo oblečena dekleta s krasnim vencem. Dekleta se zapele žalostinko rajni v slovo v cerkvi in na grobu. Rajna je bila ponižna in je zvesto splovala družbena pravila. — Zdaj smo pa imele jako vesel in zanimiv čas, duhovne vaje. Vodili so jih preč. pater Janez Kunstelj, iz družbe Jezusove iz Ljubljane od 1. do 5. junija. Imeli so zelo krasne in ginljive govore. Izrekamo jim srčno zahvalo. Hvala pa tudi našemu prečastitemu gospodu župniku, ker se toliko trudijo za čast božjo in za izveličanje njim izročenih duš!

Iz Podrage. Tudi v vrtec naše Mar. družbe je prišel nebeški vrtnar, vtrgal cvetko v najlepši dobi 18 letno deklico Vincencijo Trbižan. Bila je vdana v voljo božjo in z besedo: Z Bogom, se je ločila iz solzne doline. Na dan Vnebohoda smo jo društvenice spremile k večnemu počitku. Pogreb je bil veličasten; smo svetile in nosile vence. Zapele smo ji tudi dve žalostinki. — Naša družba se dokaj povoljno razvija. Vse društvenice prejemo mesečno sv. zakramente in dvakrat v letu imamo slovesno skupno sv. obhajilo. Društvenice molimo tudi vsak mesec zadnjo nedeljo skupno eno uro Najsvetejše. Pri mesečnih shodih se je vpeljal pouk v krščanskem nauku.

Naklo. Marija Korenčan je napravila s prispevki dobrotnikov znamenje s prekrasnim kipom Srca Jezusovega. — Dne 18. junija je bilo blagoslovljenje.

Iz Semiča: na praznik Vnebohoda Gospodovega, dne 1. t. m. je bila pri nas blagoslovljena zastava dekliške Marijine družbe. Zastava je res lepa, naj bi ji delala čast naša dekleta z lepim življenjem! — Tudi za fantovsko zastavo smo že začeli nabirati. Fantje kvišku! Ne dajte se osramotiti od deklet, ki so s tolikim veseljem in s toliko radodarnostjo prispevale za svojo zastavo! — Sv. Lovrenca dan bodo imeli pri Treh farah skupen shod vse belokranjske mladeniške Marijine družbe. Bog daj lepo vreme in obilno udeležbo!

Iz Zagorja ob Savi. Binkoštni pondeljek je bil za tukajšnjo dekliško Marijino družbo vesel dan. V naše veselje je bilo 10 deklet sprejetih v družbo, v slovesnem sprevodu smo jih spremile iz župnišča, med ubranim potrkavanjem zvonov v cerkev k Marijnemu oltarju, kjer so imeli vo-

ditelj preč. g. župnik krasen govor, o vzvišenem namenu Marijine družbe, nato je sledil slovesen sprejem, dekleta pa so obljubile Mariji zvestobo. K sklepu pa so zapele družbene pevke prelep Marijin slavospev Magnifikat. Da bi s to ganljivo slovesnostjo tudi druge dekleta dobile veselje do vstopa! Pa tudi v drugem oziru napredujemo. Mesca februarja so gosp. kaplan Petrič ustanovili „Čebelico“, katera prav dobro uspeva; v teh par mescih smo skupaj zbrale že čez 700 K. Dekleta le tako naprej, ob letu bomo že bogate!

Iz Novakov. (Goriško.) Na binkoštni pondeljek se je ustanovila pri nas Marijina družba za dekleta. Slovesni govor je imel gosp. doktor Evgen Lampe iz Ljubljane, ki nam je med drugim krasno opisal češčenje Marije v Lurdu. Kakor bo le goreče češčenje Device Marije rešilo nesrečni francoski narod, tako bo tudi gotovo bolj in bolj naraščajoče češčenje Marije dvignilo in osrečilo našo ljubo slovensko domovino. Začetek naše Marijine družbe je sicer skromen (21 članic), a smo popolnoma zadovoljni z njim.

Iz Št. Lamperta. Na praznik presvet. Srca Jezusovega 30. junija t. l. je bila tu ustanovljena družba „Apostolstvo molitve, združeno s Srcem Jezusovim“. — „Ljubezen, čast, povračilo božjemu Srcu Jezusovemu!“

Z Vrhpolja pri Vipavi. Šestindvajseti junij ostane nepozabljiv naši dekliški Marijini družbi, zaradi slovesnosti, pri kateri so nam preč. gospod dekan vipavski blagoslovili novo krasno Marijino zastavo, ki jo je naredila Marijina hči, gospodična Frančiška Repič z Vrhpolja. Srčna ji hvala za obilni trud! — Podobo Brezmadežne in sv. Alojzija so pa naslikali in podarili preč. naš gospod župnik Henrik Dejak, kateremu izrekamo v imenu vseh družbenic dolžno najsrčnejšo zahvalo. Marija povrni! — Dekleta Marijine družbe smemo biti vesele svoje zastave, ki je zares kras naše Marijine družbe.

Iz Studenca. Poročil se je dne 5. jun. prvi mladenič iz tukajšnje Marijine družbe, Janez Žnidaršič, z nevesto Marijo Starič. Ginljivo je bilo, ko sta ženin in nevesta med sveto mašo prejela Najsvetejše v sv. obhajilu, da jima pomaga v težavnem zakonskem stanu. Vsi svatje so imeli družbine znake na prsih, kar je gotovo v spodbudo drugim. Na mnoga leta!

Marija Ljubno. Letos osorej — binkoštni ponedeljek — smo imeli veselje, ko je bila vpeljana Marijina družba za tukajšnja dekleta. Kmalu po tem se je sprožila misel med Marijinimi hčerami: bi-li ne kazalo, in ali bi bilo mogoče, da bi si napravile družbeno zastavo? Začeli smo nabirati; dajale so z veseljem in po svojih močeh. Pa še ne bi bile zmogle, ker nas je primeroma še malo, — ko bi ne bil prišel na pomoč naši družbi nek mož: P. F. — oče ene izmed Marijinih družabnic: daroval nam je 200 K. — Naj mu povrneta Jezus in Marija na tem in na onem svetu! Naročili smo zastavo pri gospej Hofbauer. Ne bomo se spuščali v natančno in podrobno popisovanje, le toliko rečemo: kdor hoče videti kaj lepega, naj si jo pride ogledat. — Nestrpnost smo pričakovali binkoštnega ponedeljka, ko nam je imela biti blagoslovljena naša krasna zastava. To opravilo je izvršil vlč. kanonik, g. dr. Karlin. V svojem lepem govoru nam je narisal pomen in namen družb, posebno pa namen in pomen Marijinih družb, in pomen in namen družbene zastave. Kazal je na Marijo, kot vzornico vseh lepih čednosti ter je navduševal verne vse, zlasti Marijine hčere, — naj časte, ljubijo, posnemajo Marijine čednosti, da bodo njene dobre hčerke — po svojem vzornem vedenju in življenju. Opozoril je tudi na drugo sliko na družbeni zastavi: na sv. Nežo, ki je druga družbena zavetnica. Po govoru je gospod kanonik blagoslovil zastavo. Nato pa je bila slovesna sv. maša, pri kateri sta poleg domačega župnika stregla: sosed — župnik v Mošnjah, č. g. Ivan Trpin, in č. gosp. Anton Hribar, ki se je slučajno mudil te dni v naših krajih. Hvala jima za to uslugo, — da sta tako povišala našo slovesnost! Zahvaliti se moramo tudi dekliški Marijini družbi iz Mošenj, ki je prihitela k nam s svojo lepo družbeno zastavo. Druga dekleta iz naše sosesčine so bile zadržane zaradi neugodnega vremena. — To je veseli del našega poročila. Grenka kapljica v to veselje pa je, da nam je 11. aprila t. l. umrla sestra iz Marijine družbe in III. reda, Mica Longus. Komaj 14 dni bolna, je prejela dvakrat sv. zakramente. Njene sestre so jo velikokrat obiskovale v njeni hudi bolezni... Ko je umrla, so jej priredile prav lep in ginljiv pogreb. Najlepše in najboljše je pač bilo, da so pred pogrebom in sv. mašo opravile molitveno uro ter med sv. mašo darovale *

zanjo sv. obhajilo. 27. maja smo imeli čiščenje sv. R. T. ali dan, katerega so se tudi naši možje in fantje vdeležili v lepem številu. Prejelo je tudi precej župljanov sv. zakramente. Da bi le gorečnost tega dneva se pojavila večkrat tudi med letom!

V Šenčurju pri Kranju smo blagoslovili novo zastavo mladeniške Marijine družbe — ki je objednem tudi kat. sl. izobraževalno društvo — na binkoštni ponedeljek. Zastavo je blagoslovil domači župnik svetnik g. Kukelj. Cerkveni govor je pa imel veleč. g. Luka Smolnikar iz Ljubljane. Priporočal je mladeničem apostolsko gorečnost, neustrašenost in stanovitnost pod varstvom Marije in sv. Alojzija v navdušenih besedah, katerih ne bo noben poslušalec tako kmalu pozabil. Pri petih litanijah je popeval kaj krasno društveni pevski zbor. Slovesnosti so se udeležile sosednje mlad. Marijine družbe in celo vrli mladeniči iz Mengša v zelo obilnem številu. Vsem srčna hvala in Bog plačaj! — Po cerkveni slovesnosti se je vršila še zunanja slovesnost na župniških, krasno ozaljšanih podeh. Petje in govori so se vrstili, ki so mladeniče navduševali za pošteno življenje. Zaključili smo slavnost z dramatično igro „Skriti biser — sv. Aleš“. Vsi so dolgo igro dobro igrali, nekateri kar izvrstno. — Zastavo so izvršile šolske sestre v Trstu. Stane z vsem vkup 744 K. Zastava je krasna, zato priporočamo šolske sestre. Zahvaljujemo na tem mestu vse blage dobrotnike, ki so nam pomagali, da smo napravili tako lepo zastavo in jo tudi že plačali.

Naklo. Na praznik sv. Petra in Pavla je bilo sprejetih v Marijino družbo 11 fantov. G župnik iz Predoselj, Ignacij Zupanc, jih je sprejel ter povzdignil s krasnim govorom cerkveno slovesnost.

Z Vestfalskega. Naj bo znano našim doma, da smo imeli Slovenci na Vestfalskem tudi priložnost opraviti velikonočno spoved v domačem slovenskem jeziku. Hvala za to naj bo Bogu in našim skrbnim dušnim pastirjem! Človeku gre vse drugače beseda božja do srca v domačem jeziku kakor pa v tujem, če jo tudi razume. Pa koliko jih je tukaj, ki ne razumejo prav nič nemškega! — Dragi bratje in sestre slovenske, nikar naj vas ne mika po svetu! Zakaj le tam, kjer Bog pusti sad rasti, tam bo lepo raslo in sad rodilo; če ga pa preneseš v drug kraj, težko bo dobro uspevalo. Taka je tudi

z nami. Da bi za dušo skrbeli, kakor doma, to je le redko in tudi bolj težavno. O draga mi še domovina, in pa ti, slovenska cerkev, ti si me učila kot prava mati najbolj potrebnega: ljubiti samo Boga in skrbeti za zveličanje duše! ...

M R.

Letni časi. Spevoigra. Dvo- in triglasni zbori s samospevi dvospevi z deklamacijami, uravnani za spremljevanje na klavirju ali harmoniju. Slovenski mladini poklonil Anton Kosi, učitelj v Središču na Štajarskem. Gena 3 K 20 h. — To je lepa in velika tiskovina, zbirka mladinskih pesmi za deklamacije in za petje (z notami). G. Kosi pridno in mnogo piše za mladino; on stoji na krščanskem stališču; njegovo berilo za mladino je blažilno, tako tudi ta nova njegova publikacija. Zato zasluži njegovo hvalevredno prizadevanje vsestransko podporo. — Ta reč bi bila morda dobra tudi za društva. Priporočamo.

Žrtev spovedne molčečnosti. Prosto po resnični zgodbi spisal Josip Spillmann S. I. Cena s poštino vred K 2-10. Ena najlepših P. Spillmannovih povesti, katera nam ganljivo opisuje neomahljivo zvestobo blagega duhovnika, ki žrtvuje rajši svojo čast in življenje, kakor da bi z najrahljšo opazko izdal in kršil veliko dolžnost, katero mu nalaga spovedna molčečnost. Jedro te povesti je vzeto iz resnične zgodbe, ki se je dogodila l. 1888. nekje na Francoskem in o kateri so svojedobno mnogo pisali časopisi. Ker žive še nekatere osebe, ki so s povestjo v zvezi, je pisatelj njih imena, kakor tudi imena krajev premenil. Knjigo je prevel naš rojak častiti gospod Frančišek Krže, župnik v Ameriki. — Tiskovnih napak je mnogo, toda vsebina je zelo lepa in vsega priporočila vredna. — Prodajo za Evropo ima edinole „Katoliška bukvarna v Ljubljani.“ (Dobi se tudi v knjigarni J. Krajec nasl. v Novem mestu.)

Zahvale za uslišano molitev.

Neka oseba se zahvaljuje sv. Antonu Padovanskemu za ozdravljenje mučne bolezni. — A. K. pre-

svetemu Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu in sv. Antonu za nenadno ozdravljenje svoje matere že med opravljanjem devetdnevne. — K. M. iz Dobrépolja Mariji Pomočnici in sv. Antonu za zadobljeno milost. — Več oseb iz Ljubljane presv. Srcu, D. Mariji, sv. Jožefu in sv. Antonu za ohranjenje dragocenega jim življenja.

Darovi.

Za bratovščino sv. Rešnjega Telesa.

Zupnije: Sv. Ožbald 30 K, Peče 19 K, Morobitz 30 K, Čemšenik 120 K, Podlipo 53-20 K, Sv. Križ nad Jesenicami 29-40 K, Hotedrška 32-60 K, Sv. Katarina 57 K, Žalina 64 K, Sv. Helena 52 K, Žabnica 62 K, Sv. Jernej 150 K, Podraga 71-30 K, Šmartin pri Kranji 65-56 K, Boštanj 31-40 K, Mokronog 27 K, Idrija 108 K, Brdo 30 K, Polhov gradec 133 K, Šempeter pri Novem mestu 40 K, Dobrava pri Kropi 30 K, Kršnja 30-70 K, Št. Vid pri Vipavi 45 K, Kopanj 40 K, Zagradec 30 K, Nesselthal 40 K, Sela pri Šumbergu 70 K, Dobropolje 125 K, Polica 67 K, Loški potok 100 K, Mitterdorf 81-28 K, Rakitna 80-73 K, Kolovrat 35 K, Stara Oselica 56 K, Predvor 32 K, Vel. Dolina 42-80 K, Draga 55 K, Ljubno 57 K, Orehek pri Slav. 50 K, Polje 57 K, Sv. Jurij pri Kranju 203 K, Sv. Jurij pod Kumom 56 K, Sava 10 K, Žiri 100 K, Leskovica 29 K, Borovnica 100 K, Begunje pri Lescah 60 K, Dolenja vas 160 K, Kamnik frančiškani 21 K, Grad 80 K, Nova Oselica 48-40 K, Štanga 25-10 K, Koroška Bela 37 K, Slap 34 K, Vače 31 K, Šmarje 105-24 K, Cerklje Gor. 181 K, Boh. Bela 90 K, Sv. Trojica pri Trzinu 74-04 K, Šmihel pri Zužemb. 32-80 K, Gojzd 36 K, Suhorija 41 K, Semič 200 K, Adlešiči 40 K, Golo 35 K, Mirna peč 100 K, Sora 65 K, Ribno 71-56 K, Stopiče 95 K, Vrhpolje pri Vipavi 20 K, Budanje 90 K, Koprivnik 70 K, Dragatuš 44 K, Zagorje ob Savi 95-20 K, Hrenovice 70 K, Goriče 83-74 K, Mavčiče 95 K, Zalilog 45 K, Tržič 100 K, Sturija 40-26 K, Vel. Poljane 50 K, Šempeter pri Slavi 70 K, Tunice 54 K, Kresnice 19 K, Sela pri Kamniku 85 K, Leše 25 K, Horjul 123 K, Preska 29-20 K, Mösel 33-12 K, Žužemberk 80 K, Črni vrh nad Polh. Gradcem 85-04, Trstenik 47-48 K, Soteska 51-40 K, Sv. Duš pri Krškem 20 K, Goričica 160 K, Dol 71-20 K, po č. č. gg. Uršulinkah 117 K, M. Rupnik 2 K, Marješič Marjeta 1-20 K, M. Guzi 2 K, Neimen. 14-70 K, č. gosp. Pet. Janc 2-20 K, Marijina družba pri Uršulinkah 12 K, Katar. Žibert 8 K, Marija Žibert 4 K, Logar Aleksandrina 2 K, Mar. Pfefferer 4 K, č. g. Frid. Hudovernik 2 K, prelat Rozman 30 K, Reza Medved 2 K, Kušar Frančiška 1 K, Puchar Frančiška 2 K, Reza Završan 2 K, A. Mihelič 2 K, M. Klein 2 K, č. g. prof. dr. Janežič 2 K, Kati Pestotnik in M. Zadnikar 1-20 K, Frančiška Benkovič 2 K, p. n. g. kan. Jan. Sajovic 2 K, Polona Kogovšek 2 K, Darili M. B. 100 K.

(Drugi darovi prihodnjič.)

V velikonočni dōbi primerno berilo!

Katoliška bukvarna v Ljubljani

je založila

— novo izredno mično povest: —

Spillmannove povesti IV. zvezek

„Praški Judek“.

Prevél Josip Volc.

Skrit biser med p. Spillmannovimi povestmi je nedvomno njegov „Praški Judek“ (Der Judenknabe von Prag). Sloveči pisatelj sam je zbiral prevode tega delca; tudi slovenskega prevoda je želel nekaj iztisov. Ni ga čakal. Umrl je p. Spillmann pred nekaj tedni. Naj mu ohrani ta knjižica vsaj skromen spomin med Slovenci. Kdor ljubi res mično berilo, nudi mu ga ta povest. Seznanil se bo z nālvno-preprostim, preskrbnim patrom Sebaldom iz kapucinskega samostana na Hradšinu. Čul bo o genljivem in strahotnem dogodku, ki se je pripetil v Pragi leta 1701 v sv. postnem in velikonočnem času. Gledal bo v globine neusmiljenega očetovskega srca in hkrati občudoval junaško velikodušnost malega Abela, otroka Marijinega, kakó ga vodi ljubi Bog po obilem trpljenju in pravcatem križu do čudežnega povelicanja. Ime gospoda pisatelja-prevajavca je porok, da so ohranjene tudi v prevodu vse vrline izvirnika.

To povest bo bral vsakdo z zanimanjem, posebej jo priporočamo članom Marijinih družb in izobraževalnih društev, dalje šolski mladini in knjižnicam.

Zbirka obsega dosedaj naslednje zvezke:

- I. zvezek: **Ljubite svoje sovražnike.** Povest iz maorskih vojsk na Novi Zelandiji.
- II. zvezek: **Maron, krščanski deček z Libanona.** Povest izza časov zadnjega velikega preganjanja po Druzih.
- III. zvezek: **Marijina otroka.** Povest iz kavkaških gorā. 635
- IV. zvezek: **Praški Judek.** Povest.

Vsak zvezek te zanimive zbirke velja 40 vin., trdo vezan 60 vin. Knjižice se dobé tudi v finejših vezih.

Vsa ta zbirka Spillmannovih povesti se dobiva v **Kat. bukvarni** v Ljubljani, kakor tudi v **knjigarni J. Krajeo nasl.** v Novem mestu.

Podpisana uljudno naznanja preč. duhovščini, da je **otvorila**
na Mestnem trgu štev. 7 v Ljubljani
zalogo umetnih cvetlic

ter se priporoča v naročevanje cerkvenih šopkov, dekoračijskih
vencev in cvetlic, dalje vencev za gg. novomašnike, nagrobnih
vencev in travok itd. po najnižjih cenah. 1719 B 15

Postrežba točna in poštena!

Najodličnejšim spoštovanjem

Antonija Mildner.

IVAN KREGAR

pasár in izdelovatelj cerkvenega orodja in posode

Ljubljana, Poljanska cesta 15

(blizu Alojzijevejšča)

se priporoča v izdelovanje vsakovrstne

cerkvene posode in orodja

iz zanesljive kovine po uzorcih ali lastnem načrtu v poljubnem slogu. — Staro posodo popravi in prenovi, posreabri in pozlati; v ognju pozlatuje tudi strelododne osti, vse po priznani najnižji ceni.

Po naročilu veleč. gospoda And. Cebaškega izvršil je za stolno cerkev ljubljansko krasen, bogato pozlačen in ornamentiran lesteneč v renesančnem slogu.

Primerno berilo za mesec maj!

Kartuzijanskega brata Filipa

Marijino življenje.

Slavospev s podobami, obsegajoč nad 11.000 verzov.

Po staronemškem izvirniku speval Matija 964 5-5 Zemljišč.

Cena s poštnino K 2:20. Dobiva se v tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

? Ali že imaš ? te-le knjige ?

Križev pot za Marijine otroke dobiš za 20 vin. Če jih vzameš 50 vkup, pa vse, za 7 K.

„Vodilo“ za Marijine družbe je pošlo in se tiska v novi izdaji z dovoljenjem centralnega vodstva.

Molitvenik **„Najboljša mati“** ima v tretji izdaji skoro trikrat toliko branja kakor pa v prvi. Vsak častivec M. in J. Srca ga ima rad. — Ta molitvenik in še „Vodilo“ zraven, oboje tiskano s tako velikimi črkami, da lahko bere vsake oči, velja le toliko, kolikor velja drobnečrkni molitvenik tudi sam zase, napreč v platnu rud. obr. K 1:50, v usnju, zlati obrezi K 2:— in v najbolj lepi vezavi K 3:—.

Vse te knjige dobiš pri vseh knjigotrdcih, posebno v prodajalni Katol. tisk. društva v Ljubljani, Kopitarjeve ulice št. 2 in pri založniku Fr. Bleiweisu v Lešah, p. Tržič.

J. Bliš & Comp.

cementarna na Pešati, p. Dol pri Ljubljani
se priporoča za napravo lepega in trpežnega

cerkvenega tlaka iz cementnih plošč

v najrazličnejših barvah in vzorcih in to po cenah, ki jih pri tujcih nastie vajeni, od 3 K do 6 K za 1 m² loco Ljubljana-kolodvor. Izdeluje tudi cevi in drugo cementno blago, grobne okvire, križe itd. 726 B 5-5

Vzorci v naravi na zahtevo.

